

ГЛАВЕН ПРОКУРОР  
НА  
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

София, 10 май 1994 г.

148

№ 3209/94 г.

*Р-к М. Бавлов*  
*13.05.94 г.*

ДО  
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА  
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ  
на Главния прокурор  
на Република България  
по к.д. № 1/1994 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В съответствие с определението Ви от 14.04.1994 г. по к.д. № 1/1994 г. изразявам следното становище по направеното искане от 51 народни представители от 36-то Народно събрание за даване на задължително тълкуване по чл.56 от Конституцията на Република България във връзка с правото на защита на българските магистрати:

1. Правото на защита, предвидено в чл.56 от Конституцията, е едно от основните права на всички граждани.

2.

Като основно право на всички граждани, правото на защита не може да бъде ограничавано с оглед чл.6, ал.2 от Конституцията, но само по изчерпателно посочените в тази разпоредба социални признаци. Ограничаването на права и предоставянето на привилегии на основание на други социални признаци Конституцията не изключва. В този смисъл е решение № 14/92 г. на Конституционния съд /обн. Д.в. бр.93/92 г./. Според същото решение, ограничения на правата на определени социални групи е допустимо според Конституцията. Във всички тези случаи се касае до обществено необходими ограничения на правата на определени групи граждани, налагащи се поради особеностите и важността на правата и задълженията, които те имат.

Българските магистрати са служители, за които Конституцията предвижда особен ред, различен от този за останалите държавни служители, за назначаване, преместване, повишаване, понижаване и освобождаване. Според чл.129 от Конституцията това се извършва от Висшия съдебен съвет /ВСС/, т.е. от орган, предвиден в Конституцията, а не от непосредствените ръководители. Нищо по-различно не е предвидено в ЗВСС. В Конституцията, както и в ЗВСС, не е предвидена възможност за обжалване решенията на ВСС, а и поради предвидения особен ред за създаване и характера на този орган /ВСС/ няма друга институция, пред която да може да бъдат обжалвани решенията му. Всъщност ограничения, в смисъл на липса на защита на магистратите при понижаване, преместване и освобождаване, не е единственото ограничение. Такава защита не е предвидена например и за зам.-министрите. Такава защита не е предвидена и за редица служители /чл.360, ал.2 от КТ/. Касае се до специфичен начин на уволняване, преместване и понижаване на някои отговорни служители. И в това според решение № 6/93 г. на Конституционния съд /обн. Д.в.№ 36/93 г./, няма

3.

нищо противоконституционно. От друга страна с предвидената в чл.129, ал.3 от Конституцията несменяемост на магистратите е осигурена засилена защита на правата им.

След като Конституцията допуска ограничаване на някои права по други социални признаци, непосочени в чл.6, ал.2, от една страна, а от друга страна не предвижда възможност за контрол на решенията на ВСС, то и Законът за Висшия съдебен съвет не е противоконституционен поради липса на възможност за защита, предвидена в чл.56 от Конституцията, относно правата на българските магистрати.

2. Застъпва се и становище, че ЗВСС урежда правомощията на създадения с Конституцията орган /ВСС/, а не правата и задълженията на магистратите. Тези права и задължения ще бъдат уредени с бъдещ устройствен закон /чл.133 от Конституцията/, а в момента се уреждат с действащите ЗУС, ЗПр и Указа за единния следствен апарат, при условията на § 3, ал.2 от Преходните и заключителни разпоредби на Конституцията.

С УВАЖЕНИЕ,

ГЛАВЕН ПРОКУРОР:

/Ив. Татарчев/

